

[Helga Pedersen.]

Jeg ikke mener, man ved lov kan fastslå, at en bestemt ejendomsret ikke har nogen værdi, hvis den pågældende ejer på en eller anden måde kan bevise, at den har en værdi, men at han bare ikke har udnyttet den i den periode, der er tale om. Det var blot det, jeg mente, og det tror jeg for så vidt, ingen vil bestride.

Det ærede medlem hr. Fuglsang kritiserede mit standpunkt med en henvisning til, at de frie fiskere var henvist til at ernære sig af havet. Det er fremgået af, hvad jeg før sagde, at de ålegårdsejere, jeg særlig tænker på, ikke har andet erhverv end fiskeriet; de er også henvist til at ernære sig af havet.

Jeg lægger megen vægt på det, det ærede medlem hr. A. C. Normann fremhævede til slut, at det afgørende må være, hvordan man kommer retsindigheden nærmest. Jeg tror, at i det udvalgsarbejde, der forestår, vil det ærede medlem, som jeg kender som meget retsindig, være mig behjælpelig med at komme frem til en bedre ordning vedrørende de foreslåede erstatningsregler. Så kan man måske i fællesskab nå at bøde på den uret, som i hvert fald jeg mener bliver begået.

Finansministeren (Kampmann): Det ærede medlem hr. Damsgaard mente, det blev noget dyrt for statskassen. Jeg kan kun sige, at jeg håber ikke, at det ærede medlem har ret, men i hvert fald må det blive meget dyrere, hvis man følger det ærede medlem hr. Damsgaards forslag. Det ærede medlem har endnu ikke her fra talerstolen fortalt os, hvordan man ville klare en løsning af det problem, som omhandles i § 12, stk. 1. Hvis der kan nås en løsning, er jeg som finansminister meget interesseret i, hvordan man kan nå den, og derfor synes jeg, det ærede medlem skylder os en forklaring derpå.

Når det ærede medlem frk. Helga Pedersen nu nævner, at ålegårdsretten kan have sin værdi, selvom man ikke udnytter den, må jeg sige, at man jo kan diskutere, hvorfor denne ålegårdsret ikke er udnyttet, og det synes jeg, som også det ærede medlem hr. Søren Olesen har sagt, at man må tænke på, hvad det er, det drejer sig om. Der er tale om ål, der, om jeg så må sige, går på

brudefærd og derfor gør sig blanke, og de kan forville sig mange steder hen på vej til Atlanterhavet. Derfor er det urimeligt, hvad jeg forstår de andre ærede ordførere er enige med mig i, at give en erstatning i de tilfælde, hvor man i de sidste 10 år helt har opgivet at udnytte sin ålegårdsret.

Det ærede medlem frk. Helga Pedersen forsøgte at belære os om denne lovgivning, og det er jeg naturligvis taknemlig for, da jeg ikke kender så meget til den og derfor lyttede med interesse til det ærede medlem. Jeg forstår, at det ærede medlem har studeret den, og jeg synes, at det kun er godt, at vi andre så bliver beriget med de erfaringer, der er gjort, men jeg tror nok, at det ærede medlem frk. Helga Pedersen blandede ålegårdsretten sammen med særlige fiskerirettigheder. (*Helga Pedersen: Nej!*). Jo, så vidt jeg hørte, for efter § 1 er, så vidt jeg har forstået, en ålegårdsret altid knyttet til et grundstykke, og det, det ærede medlem talte om — det kan jo være, jeg har misforstået det — var de særlige fiskerirettigheder. Men hvis jeg har uret, vil jeg gerne fortsat belæres af det ærede medlem.

Så vil jeg gerne give det ærede medlem hr. Fuglsang en undskyldning. Jeg forstår, at det ærede medlem vil have en hurtig afvikling uden at give erstatning. Det er naturligvis det allerbilligste, men det turde jeg slet ikke foreslå.

(Kort bemærkning).

A. C. Normann: Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Søren Olesen, at det kunne aldrig i livet falde mig ind at påstå, at retsforbundet ikke i kommissionen loyalt har medarbejdet til forslaget om ålegårdsrettens afløsning. Det ærede medlems partifælle i kommissionen har gjort et overordentlig godt stykke arbejde og bidraget til det resultat, vi er nået frem til i fællesskab. Men det, jeg har gjort en lille bemærkning om, var det forhold, at vi andre nu skal udstilles som nogle, der holder på skimlede rettigheder eller i hvert fald har holdt for længe på dem. Det ærede medlem synes ikke, at der er noget rørende i at opgive sådanne gamle rettigheder, og han kalder retsforbundet de utålmodige. Det var på denne foranledning, jeg mindede om retsforbundets stilling i 1951, hvor det